

GÖNÜLLERDE BIRAKILAN İMZA

Sesiyle, tadıyla, görüntüsüyle su, her kültürde baş tacıdır. Bazen yanık yolculara serinlik, bazen de dertli âşıklara derman olur. Toprak altında sabırla bekleyen can, hastalara şifa verir.

Bazen coşkulu, bazen durgun oluyor ama her zaman akıyor. Güneşin yedi rengiyle birleşip o şırl şırl sesine pırl pırl bir görünüm ekliyor. Akarken yolundaki sevgi şefkat, ümit, mutluluk ve kardeşlik duygularını da önüne katarak ilerliyor. Zaman geliyor birçok kola ayrılıyor. Birbirini hiç tanımayan, bilmeyen canlara hayat veriyor. Çatlamış topraklara can, kurda kuşa derman oluyor.

Önüne kattığı tüm insanlık duygularını gittiği yerlere götürüyor. Tadını damaklarda hissettiren su, sonra da gönüllere imzasını bırakıyor. Bu yüzden birbirlerini tanımasalar da her insanın kalbinde hep aynı sevgi oluyor. Bu kardeşlik duygularını paylaşmak için aynı dil, din ve ırkta bulunmak gerekmiyor. Bazen Arap çöllerinde bir damla serinlik, Anadolu topraklarında bin bir bereket, Amazon ormanlarına yağmur, Venedik'te sandalların yüzdüğü su, Japonya'da bir çocuğun balığını beslediği akvaryum... Cami şadırvanında abdest alan bir Müslüman ile kilisede vaftiz edilen bir çocuğun arasındaki tüm mesafeyi bir damla su ortadan kaldırmıyor mu?

Kısacası tüm dünyayı birleştiren ortak bir sevgi oluyor su. Kardeşliği unuttuğumuz bir zamanda azalarak bize uzakta olsa da her zaman birçok kardeşimizin olduğunu hatırlatıyor. Kıvrımlar çizerek ilerlediği bu yolda su, birçok medeniyete kardeşlik duygularını aşıl原因an ortak bir dil oluyor ve sona erdiği noktada tüm insanlığı birleştiriyor.